

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Copyright © 2016, Marija Žeželj

Copyright © 2016 za ovo izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01792-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MARIJA

V V
ŽEŽELJ

Moj slatki život

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

1. poglavlje

Gledam u svoja stopala. Na malom prstu mi je velika ogrebotina, juče sam se udarila o stenu, pa osećam peckanje jer mi morski talasi zapljuskuju noge. Udišem svež vazduh koji miriše na jod, na morsku travu, na ribarsku mrežu ostavljenu na molu. Tek je sedam ujutru i opuštena sam jer nema nikoga. Nema turista, nema buke, nema jedriličara iz obližnjeg kluba, nema graje, povika, prskanja. Galebovi kruže iznad mene. Brojim u sebi – *jedan, dva, tri* – kao da sam na takmičenju i očekujem zvuk pištaljke za start, zaustavljam dah i skačem na glavu. Onda osećam kako mi more miluje telo, a to je najbolji osećaj na svetu. Tih nekoliko sekundi dok ne izronim na površinu su mi omiljeni. Tada sam stopljena sa vodom. Ništa ne postoji. Tišina kojoj ne treba ništa, čak ni kiseonik. Samo more i ja – kao jedno. Tada nestane ceo svet. Svi problemi. Pod vodom mi se izoštre čula, nisam više slabovida. Nestane ceo spoljni život.

Zatim izranjam da uzmem dah i nastavljam da plivam. Dalje od bova, jer kad sam u vodi, meni ne trebaju granice. Kad plivam, ne sledim pravila. Postajem neko drugi. Nisam stidljiva, niko mi ne govori da ispravim leđa, niko me ne podseća da stavim naočare. Pod morem nema očiju. Plivam

što brže mogu, kao da mi život zavisi od te brzine. Čujem udarce nogu i ruku po moru, u pravilnom ritmu. Ritam mi daje snagu. Izvan ovog sveta sam. Ne postoje nikakve teškoće, um mi je prazan, a telo slobodno.

„Nađaaa!“, čujem mamin glas u daljini, ali on me ne remeti jer sam sa tribina mnogo puta čula zvižduke, navijanja, aplauze. Oдавно sam naučila da se ne obazirem na spoljašnjost kad plivam. More i ja smo jedno, i ništa drugo nije važno. Fokusirana sam na svoj ritam, na disanje i na ono što se dešava u vodi.

„Nađa, znam da me čuješ! Izlazi napolje, moramo da krenemo!“, ponovo čujem mamu, ali je i ne čujem. Ona zna da ništa ne može da me omete dok plivam. Okrećem se ka kopnu i vraćam se. Ne menjam svoj ritam niti disanje. Ne odgovaram mami, ne dajem joj nikakav znak da sam je čula. Sigurna sam da je već otišla sa mola, pa kad doplivam do obale, brzo skidam naočare za plivanje i stavljam one za vid, uzimam peškir, brišem se i trčim ka kući. Prati me Bela, naš mops. Ona me nikad ne prekida dok sam u vodi. Sedi na molu i gleda me svako jutro. To je naš ritual, evo, već deseti dan. Za pet dana se vraćam u stvarnost. U Beograd. U školu. Ta pomisao me rastužuje. Ovih deset dana, na mestu na kom me niko ne poznaje, bilo je tako opuštajuće. Kad pomislim na školu, na sve one devojkice koje me odmeravaju na hodnicima i smeju mi se iza leđa, postajem nervozna. Volela bih da zauvek mogu ovde da ostanem.

„Nađa, kasnimo zbog tebe!“, viče moja mlađa sestra Maša, koja je već u osam ujutru u jednoj od svojih mnogobrojnih balskih haljinica, sa sve vilinskim krilima na leđima. Sada, sa svojih tek napunjenih sedam godina, u fazi je vila i princeza, u kojoj ja nikad nisam bila, pa je mama presrećna

što u kući najzad ima jednu devojčicu koja voli suknje, haljine, svetlucave cipelice, šarene šnale i što svaki drugi dan želi da lakira nokte novim šljokičastim lakom.

„Ne brini, brzo ću da se spremim. Pazi da ti se krila ne iskrive u vožnji, bolje ih skinu. Zar nisi već velika za sve te stvari?“, govorim joj u prolazu i mazim je po kosi, na šta ona viče mami da sam joj pokvarila frizuru i da mora ponovo da stavlja sve šnale.

„Ljubavi, zar ne možeš jedno jutro da propustiš svoje plivanje? Znaš da je Maši danas rođendan i da već mesec dana priča samo o tome“, kaže mi mama.

„Ne brini, prva sam joj čestitala rođendan“, odgovaram joj dok se penjem na sprat. „Bila je budna već u šest i sedela je sa krunom na glavi. Dala sam joj poklon, poljubila je, sve po protokolu. Vi ste još spavali i htela sam samo još jednom da otplivam pre nego što krenemo. I zašto uopšte moram kod njih za njen rođendan?“

Zatvaram se u kupatilo, ali čujem mamu kako stoji ispred vrata i govori mi kako Maša obožava svoje male sestrice, kako je tata obećao svom bratu da ćemo doći kod njih baš za njen rođendan, kako oni imaju božanstvenu kuću sa ogromnim dvorištem i još većim bazenom, koja je idealna za proslavu rođendana, kako je mom stricu sad potrebno društvo jer se upravo razveo, i još hiljadu stvari koje nisam čula jer sam pustila mlaz vode na najjače.

„Možeš da plivaš koliko god hoćeš i niko ti neće smetati“, rekla je i zatvorila vrata od sobe kad je videla da joj ništa ne odgovaram.

Istrčavam iz tuš-kabine, brišem se, navlačim šorts, majicu koja mi je prva pala pod ruku i japanke. Jurim do kola, u

kojima već svi sede. Bela je kod Maše u krilu i na sebi ima roze ogrlicu sa mašnicom.

„Mogla si da obučeš neku haljinu, makar za moj rođendan! I Bela se sredila!“ , počinje Maša da negoduje.

„Hajde da se dogovorimo nešto. Ja ću obući haljinu po tvom izboru onog dana kad ti budeš sa mnom plivala do bova, važi?“

Maša pući usta, nabira čelo i posle par sekundi govori da je to u redu. Grlim sestricu. Tata pušta radio na kom Madona peva *La Isla Bonita*, mama svečano izjavljuje kako će ovo biti najbolji Mašin rođendan ikad i krećemo ka stričevoj kući u Kotoru, gde nas čekaju dve šestogodišnje bliznakinje, svaka sa sopstvenim parom vilinskih krila, krunom, čarobnim štapićem i gomilom šarenih balona. *Biće ovo dug dan*, mislim. Da imam naočare za sunce, stavila bih ih na oči i prespavala celo prepodne, ali ne mogu. Moja sestra je presrećna, mama i tata najzad na zasluženom odmoru, posle dve godine, i ne želim nikome da kvarim zabavu, iako bih najradije bila sa svojom najboljom drugaricom Anjom, negde daleko u toplini mora. Ali Anja je sada sa svojim roditeljima u Grčkoj, gde je trebalo da budem sa njom da su me moji pustili, i gde retko nađe internet, pa ne možemo ni da se dopisujemo. Ona bi me razumela. Jedino ona.

Posle nekih četrdeset pet minuta vožnje, pošto je na putu gužva jer je u Crnoj Gori turistička sezona ipak u punom jeku, vidimo zidine Kotora.

„Evo nas, evo nas!“ , uzvikuje moja sestra. Namešta krunu, stavlja krila na leđa i udara me laktom u rebra. „Nađa, pričaj, kakav je bio tvoj sedmi rođiš? Pričaj!“

„Opet hoćeš tu priču? Zar ti nije dosadila?“ , pita je tata.

„Nije. Hoću da čujem! Molim te, seko, molim te!“, smeje mi se i trepće svojim velikim okicama.

Grlim je i kažem: „Kao što znaš, tada nismo živeli u Beogradu, već u jednom divnom gradiću u Vojvodini...“

„Znam, u Sremskim Karlovcima!“

„Tako je. Tamo smo imali prelepu kuću. Kao iz bajke. I da znaš da ne preterujem. Ta naša kuća bila je na dva sprata. Imala je velike stubove ispod nadstrešnice, ogromno dvorište prepuno ruža, ali najlepše od svega je to što smo imali mali bazen iza kuće. Tu kuću je nekad davno sagradio naš čukundeda, a u to vreme niko nije ni znao šta znači bazen, ali posle nekoliko decenija, naš deda, koji je bio poznati profesor u Karlovačkoj gimnaziji...“

„I koji je uvek živeo ispred svog vremena, a govorili su za njega da je...“, ubacuje se mama, a zatim sve četvoro izgovaramo kraj rečenice u isti glas: „ekscentričan!“, jer ovu priču smo slušali million puta i ona je postala neka vrsta porodične pošalice.

„Mogu li da nastavim?“, pitam ih prvo, a onda i nastavljam: „Dakle, naš ekscentrični deka odlučio je da iskopa bazen. Kopao ga je sam-samcat tačno dva meseca. Tek je onda pozvao majstore da mu sprovedu cevi iz kupatila ka bazenu, da mu postave pločice i stave ventile, koje je...“, opet se ubacuju svi:

„... teškom mukom nabavio iz Beča!“

„I kad ga je završio, doveo je našu baku ispred bazena, pružio joj paket u kom su bili najlepši jednodelni kupaći kostimi iz Beograda i onda shvatio da ona ne zna da pliva. U suzama ga je molila da to nikome ne kaže, on se smeja, a onda su zajedno prvi put isprobali svoj bazen. Baka je stajala i držala se za ivicu bazena, a deka je pokušavao da pliva.“

Naravno, ventili i cevi nisu bili dobro povezani pa bazen nikad nije uspeo da se napuni kako treba i tako je on stajao poluprazan godinama, kao simbol dedine ekscentričnosti. Ipak, jednog dana, kad je njegova kćerka, a naša mama, porasla i dobila svoje prvo dete – mene – odlučila je da sa svojim mužem, odnosno našim tatom, proba da sredi taj neupotrebljivi bazen. Iako će ti oni reći da su se mesecima mučili da ga osposobe, istina je drugačija. Tada su već postojali pravi majstori za bazene, tako da su im pomogli i sve brzo završili, i za moj sedmi rođendan...“

„Čekaj, čekaj... Polako, ne smeš da preskačeš!“, viče Maša.

„Okej, ja sam naučila da plivam sa četiri godine i ubrzo su mama i tata shvatili da imaju jedno pretalentovano dete koje jedinu radost vidi u plivanju. Može tako?“

„Može!“

„Počeli su da skupljaju novac za opravku bazena i trebalo im je tačno tri godine da uštede novac i srede bazen. I baš kad sam ja mislila da je tragično to što imam bazen, a ne mogu da plivam u njemu...“

„Ne, nisi rekla ono kako si stalno sedela sa svojim naočarima za ronjenje i kapičom za plivanje“, opet me prekinu sestrice, a tata se nadovezao: „Da, reci kako si sedela, evo, baš ovako kao Maša sa krunom i ovim krilima. Svaki dan.“

„Dobro, dobro. Sedela sam svaki dan sa kapičom za plivanje, perajima i naočarima za ronjenje u tom praznom bazenu i zamišljala kako plivam. Bio je to tragičan prizor, zar ne?“

„Nađa, ako si ti nosila tu svoju kapiču i naočare svaki dan i na kraju postala najbolja plivačica, onda ću ja na kraju postati kraljica ili vila!“

„Ne ide to baš tako... Ali nije loša ideja. Možda tati da stavimo kuvarsku kapiču, da i on nauči da kuva, a mami

one kapice što nose vozači u Formuli 1, pa da i ona na kraju počne da vozi.“

„Ha-ha-ha, dobra fora. Nastavi priču, ljubavi, uživamo dok te slušamo“, kaže mama.

„I tako sam ja već digla ruke od svega. Mislila sam da će taj prazni bazen uvek biti prazan, htela sam čak i da ga zatrpaju, da ga ne gledam. I onda, baš na moj sedmi rođendan, ustala sam ujutru u sedam – sećam se jer sam već u osam imala trening u Novom Sadu, a do tamo smo imali dosta da se vozimo – sišla brzo na doručak, a u kući nije bilo nikoga. Zvala sam ih – *mamaaa, tataaaa* – ali nisu se odazivali. Samo su se iznenada otvorila vrata koja vode u zadnje dvorište, a ja sam ugledala mamu, tatu i strica – i svi su viknuli *srećan rođendan*. Kad su se pomerili u stranu, videla sam ga. Naš bazen je bio kao nov. I pun vode. Pošto sam na sebi već imala kupaći kostim zbog treninga, brzo sam skinula odeću i skočila u njega! Svi su tapšali, a onda su i svi ostali skočili u vodu. Bio je to najlepší rođendan. Već posle par meseci, bazen je ponovo počeo da se kviri...“

„Nemoj sad taj ružni deo“, pokušala je Maša da me prekinu.

„A onda smo morali i da prodamo kuću, i da odemo...“, rekla sam samo za sebe, ali svi su ćutali i par minuta razmišljali o staroj porodičnoj kući koju smo morali da napustimo, što zbog tatinog posla koji je dobio u Beogradu, što zbog finansijske situacije. Kuća i bazen su za bogataše, izgleda. Mi smo samo normalna porodica, sa tatom koji radi u vojsci, i mamom koja je profesorka srpskog jezika u jednoj beogradskoj gimnaziji.

„Evo, stigli smo!“, reče tata i prekinu tišinu, a ispred nas se pojavila ogromna kapija od kovanog gvožđa, koja se polako

otvarala i puštala nas u prelepo dvorište ogromne vile našeg strica.

„Tata, oni su bogati! Zašto ti nisi hteo da budeš biznismen kao stric, umesto što si oficir?“, pita Maša, potpuno očarana prizorom pred sobom.

Vidim u retrovizoru kako tata prevrće očima, a mama mu stiska mišicu kao upozorenje da se lepo ponaša. Dve debeljuškaste blizakinje trče nam u susret, a svaka u ruci nosi po jednu šarenu kutiju. Maša izleće iz kola i uzima poklone, a stric mami otvara vrata kao pravi džentlmen, uz reči: „Miro, ti se ne menjaš, za razliku od mog brata. Ista si kao pre petnaest godina, svaka čast.“ Kad vidi Belu, miluje je i kaže kako pod hitno mora da nabavi neko umiljato biće koje ga nikad neće izneveriti, kao neke umiljate žene.

Onda se približava meni i grli me. Od poslednjeg puta kad sam ga videla, ugojio se bar trideset kilograma, a ispod očiju mu vise crni podočnjaci. Gura mi u ruke neke evre: „Ovo ti je za rođendan na kom nisam mogao da budem. Ala si izrasla! Na koga si tako visoka, m?“

Tek tada prilazi i mom tati uz reči: „Bato, najzad... posle koliko? Skoro godinu dana? Idemo odmah nešto da popijemo!“

Ulazim u kuću s mamom. Nosimo kese pune namirnica. Zato smo i došli kod strica ovako rano – treba nam vremena da napravimo rođendansku tortu i kolače. Puštamo braću da budu sami u dvorištu i pripreme roštilj. „Moraju da se ispričaju i srede neke neraščišćene račune“, govori mi mama kroz šapat.

Slazem namirnice po prostranoj beloj kuhinji, koja se toliko sija kao da u njoj nikad ništa nije skuvano. I nije, jer vidim da su sudovi potpuno novi, a poneki i dalje stoje u

kutijama neraspakovani. Za svaki slučaj, ponela sam sve što mi treba – mikser, varjače, podlogu za tortu, modle za kolače i još neke sitnice. Srećna sam sa mamom u kuhinji skoro kao i kad plivam. Pravljenje kolača je moj hobi, mada to niko nikad ne bi pogodio jer sam mršava. Većini ljudi bi, kad pomisle na poslastičara, pred očima iskrsnuo debeljuškasti veseljak sa belom kapicom ili gojazna sredovečna žena sa šarenom keceljom. A evo mene – visoka i mršava trinaestogodišnjakinja sa naočarima, trenutno državni pravak u plivanju slobodnim stilom na sto metara, koja ne nosi haljine čak ni za sestrin rođendan. Anja bi rekla da sam suviše konzervativna u oblačenju, ali ja jednostavno volim da budem neupadljiva. Da se sakrijem iza svoje duge ravne smeđe kose, naočara i običnih majica i farmerki.

Kad smo na sto izvadile sve što nam treba, mama počinje da secka povrće za razne salate, a meni prepušta pravljenje torte. Mašina omiljena torta se zove baš tako – *Mašina torta*, iako je to zapravo torta koja se zove *najmedenije srce*. Recept sam videla na jednom kulinarskom sajtu i prvi put sam je napravila kad sam imala devet godina. Tek smo se doselili u Beograd i nisam imala društvo. Mesecima sam bila usamljena i u školi i kod kuće, ali kad sam otkrila pravljenje kolača sa mamom, više se nisam tako osećala. Tog dana mama je odvela Mašu na balet, a tata je bio na putu, gde je snimao neki dokumentarac o životu rudara u Boru. Ja sam bila sama i odlučila sam da od novca koji sam uštedela kupim sve što mi je potrebno za pravljenje torte. Od malih nogu sam gledala mamu u kuhinji, držala mikser, razbijala jaja, oblizivala kutlače. Znala sam gde stoji vaga za merenje, kako se odvaja žumance od belanca, kako se topi maslac – ma sve sam znala napamet! Počela sam odmah da razdvajam

žumanca od belanaca, da pripremam patišpanj sa mlevenim i seckanim lešnicima i brašnom, a sa druge strane da pripremam fil od mleka, žumanaca i pudinga. Najvažnije je staviti pravu količinu bele i crne čokolade, koje se takođe stavljaju u fil, i znati koliko je medenih srca potrebno izmrviti. Ako se stavi previše sastojaka, torta bude preslatka i gnjecava, a ako se stavi premalo, bude tvrda i bezukusna. Ja znam pravi odnos između crne i bele čokolade i medenih srca, i to je moja tajna. Bilo mi je potrebno samo sat vremena da sve kupim, napravim i da sredim celu kuhinju, pa kad su svi došli kući, na stolu ih je čekalo iznenađenje. Maša je tada imala tek tri godine, i kad je videla tortu na trpezarijskom stolu, počela je da skače od sreće, lupa ručicama i viče: „Ovo je Mašina torta, ovo je Mašina torta!“ Tako je najmedenija torta postala Mašina, a ona je ujedno i moja omiljena poslastica koju najbolje pravim. Mama i tata je još zovu i *Nadžino remek-delo*, a Anja je zove *neodoljiva*.

„Nađa je državni šampion u plivanju. Ova godina će joj biti prekretnica. Već je traže, vrbuju, gledaju ti lovci na talente. Njoj još ništa ne govorimo. Znaš, dosta je stidljiva i pomalo osetljiva, u nepoznatom društvu skoro potpuno povučena... Ne znam kako bi u ovim osetljivim godinama podnela neprestana putovanja sa trenerom. Neko od nas dvoje bi morao da dâ otkaz na poslu, a to u ovoj situaciji... nije lako. Plivanje nije sport koji... Grozno je što ovako pričam, znam, ali plivanje ne donosi neki novac. A mi sa naše dve plate živimo pristojno, što ne bismo mogli samo sa jednom. Nisam pametan. Nađi je to sve, s druge strane nema sponzora, a ta putovanja su preskupa. Da ne govorim o opremi... Ako i potpiše ugovor i dobije novac, onda mora da ode iz zemlje. A kako da pustimo devojčicu od trinaest

godina samu bilo gde? Kako?“, slušam tatu kroz kuhinjski prozor, a onda mama prilazi, zatvara ga i govori mi da nije lepo što prisluškujem, da mogu da čujem nešto što neću razumeti. Pali muzički uređaj, ne bi li bila sigurna da neću čuti razgovor odraslih, i peva uz *Idole*:

„*Devojko mala, pesmo moga grada...*“, jer ja sam njena devojka mala, kako me zove ceo život.

Hvata me za ruke i zajedno igramo. Moja mama je od onih večito raspevanih. Kao da sve bolje radi, kao da bolje razmišlja, uz muziku. Ima bar dvadeset „svojih omiljenih“ pesama, sigurno tridesetak „njihovih prvih“, uz koje su se mama i tata upoznali, prvi put poljubili, prvi put izašli na piće, prvi put se uhvatili za ruke, prvi put otišli na more zajedno... Ima i nekoliko „mojih i njenih“ pesama, a jedna od njih je upravo ova koju slušamo.

„Ovo je znak da ćemo napraviti najbolje kolače na svetu i da ćemo se divno provesti. *Što si mi dala srce puno sna...* Hajde, Nađice, zapevaj s mamom pa da se bacimo na posao!“

Nisam neka pevačica, ali udovoljavam joj jer volim je raspevanu. Možda ovo bude jedan zaista lep rođendan, iako su pored mene čak tri nakinđurene male vile i jedan debeli, bogati, depresivni stric. Imam raspevanu mamu, tatu sa bratom kog nije video godinu dana, kuhinja će uskoro zamirisati na kolače, a bazen će biti samo moj!

2. poglavlje

Jutros sam prevazišla sebe. I u ranom buđenju i u brzini. Znam da mi niko neće verovati i znam da ne mogu da budem sto posto sigurna u razdaljinu koju sam prešla, ali mislim da sam oborila nekakav rekord u slanoj vodi. Ako sam zaista preplivala sto metara za sekund manje od minuta, to bi bio moj najveći uspeh do sada! Sedam sati je. Mama, tata i Maša i dalje spavaju jer smo se od strica vratili tek oko ponoći. Maša je za rođendan dobila mnogo poklona, ali i jednog pravog mađioničara koji je došao i samo za nas izveo predstavu sa golubovima.

Bela je na molu sa mnom. Odmaram se sa njom od nappornog jutarnjeg treninga. Ovde sam sama sebi i trener i sudija. Bacam Beli grančice, a ona trčkara i donosi mi ih. Ponekad zamahnem do vode, a ona prilazi do same ivice obale, ali ipak se ne usuđuje da uđe u vodu pa samo laje. Mazim je da bi se smirila. Ne želim da nekog probudi.

Mirno je i prelepo. Ovako rano ujutru, kad sunce tek izađe, more najlepše miriše. Ja sam opuštena i posle svog ko bajagi rekorda leškarim na peškiru, dok mi Bela liže prste koji mirišu na krofnu. Pekara se otvara otprilike u ovo vreme, pa sam na putu do mola kupila krofnu za doručak.

Gledam u nebo i galebove. Mislim na to kako će se ovaj raspust uskoro završiti i kako ću veoma brzo morati da se vratim u školu. Za koji dan sam osmakinja. Najstarija u školi. Trebalo bi da osećam veliko samopouzdanje, jer osmaci vladaju celom školom, ali ja osećam teskobu i strah. Do sada sam uspevala da ostanem koliko-toliko neprimećena, i pored svoje visine. Ne volim da izlazim u školsko dvorište ni da u njemu ostajem posle škole. Svesna sam da je ono što se priča posle časova nekima najvažnije, da se u dvorištu dele tajne i sklapaju savezi, ali ja svoje vreme želim da potrošim na trening i učenje. Ne želim da moje ime čitaju dežurni po svim razredima jer osvajam medalje u plivanju. Ne želim da osvanem na školskom veb-sajtu. Zbog toga bi me popularne devojčice još više odmeravale. Privukla bih im pažnju i ne bi me tek tako ostavile na miru. Zato niko osim Anje i ne zna koliko sam dobra plivačica. Najbolja.

Ponovo gledam u svoja stopala. Sinoć sam dozvolila Maši da mi lakira nokte. Ipak joj je bio rođendan pa joj je sve bilo dopušteno. Na rukama imam drečavožuti lak, a na nogama svetlozeleni sa šljokicama. Dižem noge ka nebu i gledam kako se šljokice presijavaju na suncu. Ima neke radosti u svetlucavim stvarima.

„Dobar ti je lak“, odjednom čujem iza sebe. Spuštam noge i pokušavam da ih sakrijem, okrećem se ka tom muškom glasu, ali i dalje gledam nadole. Plašim se da dignem pogled.

„Hej, malena, vidim da odlično loviš granje“, kaže glas Beli, a onda vidim da mi pruža ruku.

Dižem pogled, ali ne vidim ga najbolje jer je u senci. Primećujem da ima plavu kosu i da je visok. On je jedan od jedriličara. Celog leta sam ga krišom sa terase gledala kako

pere jedra, namešta konopce i kobilice i kako ga vetar odnosi na pučinu. Kako se izvija na talasima, kako se bori sa tim jedrom i vetrom, kako mu se ocrtavaju mišići na rukama. Kako sklanja kosu sa čela i smeje se sa ortacima. Da, njega sam zapamtila.

„Filip. Drago mi je.“ I dalje drži ruku u vazduhu. „Zar nećeš da se upoznaš sa mnom?“

„Izvini... Uplašio si me. Nađa, drago mi je“, kažem jedva. Glas mi se skoro i ne čuje. Nisam navikla na kontakt i razgovor sa momcima. Naročito ne sa ovako zgodnim momcima. U školi se ne družim sa dečacima. U stvari, ne družim se skoro ni sa kim, osim sa Anjom. Kad mi se neko i obrati, to je samo zato što ga zanima da li imamo domaći, ko će kad da pita od profesora i da li može da prepíše nešto iz sveske.

„Izvini, nisam hteo da te uplašim. Samo... video sam vas ovde i morao sam da dođem. Znaš, gledao sam te celo leto kako plivaš. Uskoro idem sa mora, pa sam pomislio da više nikad neću videti devojkicu koja pliva ovako kao ti. Mislim, nikad u životu nisam video ništa slično. I onda sam odlučio da ustanem rano, jer znam da si rano ovde...“ Ne prestaje da govori.

„Kako znaš?“, izletelo mi je.

„Pa, imam kuću baš iznad vaše. Znaš onu sa zelenim žaluzinama?“

„Onu ogromnu koja ima palme u dvorištu?“

„Aham... Baš ta. Nekad ustanem rano ujutru i sedim na terasi. Imam pogled na celu obalu.“

„Aha, tako znači...“

„Da. I? Pričaj mi, otkud jedna devojkica tako dobro pliva?“, kaže, seda pored mene i počinje da baca kamenčiće u vodu. Bela mu odmah skače u krilo.

„Nema šta naročito da se ispriča. Jednostavno, volim plivanje. I treniram plivanje.“

Filip zamišljeno gleda u more, a onda odjednom skače. Bela laje.

„Hajde, ustani! Hajde da se trkamo!“

„Ko? Ti i ja? Neću. Stvarno... Mislim...“

„Hajde, Nađa. Trkamo se u sladoled. Ko prvi stigne do bova i nazad. Molim te! Ovo će biti jedina prilika u kojoj me neka devojka može pobediti...“

„Okej, pobediću te tako da nećeš znati šta te je snašlo“, kažem hladnokrvno, a samopouzdanje u mom glasu me iznenaduje. Nije da su mi njegova samouverenost i arogancija zasmetale – naprotiv, kod njega mi je to slatko. Ali želim da mu pokažem ko je glavni u plivanju.

„Okej, idemo na mol. Kad kažem *sad*, krećemo, važi?“

„Kad *ja* kažem *sad* – krećemo. Važi?“

„Važi“, kaže i pruža mi ruku da ustanem.

Dok idemo ka molu, ćutimo. Gledam ga krišom. Imam osećaj da čuje kako mi lupa srce, pa se zakašljem. U jednom momentu i on krišom gleda ka meni. Pogledi nam se sreću, a ja spuštam glavu.

„Evo nas“, kaže Filip i kreće da se razgibava.

„Nemaš šanse“, kažem mu i nije mi jasno odakle mi takva smelost u razgovoru.

Oboje stajemo na ivicu mola u poziciju za skok na glavu.

„Tri – četiri – *sad!*“, izgovaram i skačem najdalje što mogu. Ronim dugo, a kad isplivam, vidim da on još nije izronio. Idem ka bovama brzo, kao da sam na nekom međunarodnom takmičenju. Kao da mi život zavisi od pobeđe. Vidim da je blizu mene i da me prati, ali uvek sam za pola dužine brža. Kod bova smo veoma blizu, on me čak i stiže, ali ja se

okrećem u vodi kao profesionalac, dok on to ipak radi ne-vešto. Vraćam se prsnim stilom, da bih mu pokazala kako je spor i da ga puštam da mi se približi, pa kad to i učini, dajem svoj najbolji kraul i stižem do mola prva za čak tri dužine razlike.

On izlazi bez daha, dok ja sedim i zviždućem.

„Amateru“, kažem i smejem se. „Neko je trebalo da snimi ovo.“

„Dobro. Dobila si sladoled. Stvarno si dobra.“

„Dobra? Odlična sam.“

„Najbolja“, kaže i namiguje mi. „Slušaj, moram sad da idem u klub. Celog leta treniram jedrenje, a danas imamo regatu. Ako hoćeš, dođi da gledaš. Posle možemo na sladoled.“

„Videću... Moram i ja sada kući.“ Mazim Belu i okrećem se od njega, pomalo razočarana što moramo da se rastanemo, ali i nervozna što svaki čas mogu da naiđu moji sa Mašom, jer onda ne bih mogla da živim od pitanja ko je ovaj dečko.

„Čekaj! Kako da te nađem?“, pita me Filip.

„Kako si me i jutros našao. Valjda sve vidiš sa terase.“

„Naći ću te, Nađa!“, dobacuje za mnom, ali ja već ulazim u kuću.

U kući postajem ona stara Nađa. Poslušno stavljam naočare za vid, koje mrzim, ali ne želim da se svađam sa mamom. Pijem ceđenu pomorandžu, jer to ujutru mora da se popije u našoj porodici, i smišljam izgovore da ne odem na plažu. Želim da legnem u krevet i pozovem Anju, da joj ispričam kako sam srela najlepšeg dečaka na svetu. I kako ne samo da sam razgovarala sa njim već sam se smejala i uživala. Kako nisam imala tremu, kako nisam pobegla i kako sam bila hrabra! Želim da joj kažem kako je Filip divan i da ga nisam izmislila. Da li će mi Anja poverovati? Da li ću ga